

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

● עפ"י תורת הצדיקים ●

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

● בראשית דברים

\\ מכתב חדש לשרוליק

שרוליק בני אהובי,

אחחחח... איך חיכיתי לרגעים האלו.

שנה שלימה אני מצפה למכתב השנתי שלי אליך.

שרוליק שלי,

כל כך נהניתי ממך בשנה האחרונה.

עקבתי אחריו בכל יום, שעה ורגע, וראיתי איך
אתה מתאמץ בשבילי.

איך אתה משתדל לבטא את האהבה שלך אליי.

עשית לי כל כך הרבה נחת רוח.

שנה שלימה של תענוג ואושר גרמת לי, באמצעות
המסירות, הרצון הטוב, המעשים וההתגברויות שלך.

הלוואי ולכל אבא בעולם יהיה בן כמותך.

איזה אושר מושלם.

איזה חיבור אמיתי.

אני מאחל לך ולי, שגם בשנה הבאה ימשיך כך
הקשר בינינו, וירווח אותי בנחת.

אוי, שרוליק שלי,

אני מכיר אותך.

אתה בטח בודק עכשיו אם המכתב הזה באמת
מועץ אליך.

אתה בוודאי הופך את הדף לבדוק היכן כתבתי על
הבעיות והתביעות.

בניחא

אזכור פסגות

האם האתגר שלנו זה ההצלחה או הכישלון?
שניהם באותה מידה. הצלחה שגויה גוררת
כישלון

התוועדות

התוועדות חודש אלול

3

הבריאה שקדמה לבריאה

מהותו הפנימית של חודש אלול על פי הקדמות
האריז"ל

ענייני דיומא

הפנימי והנסתר שבלוח השנה

9



כיסופים

כשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'כיסופים'
חבוקן הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון-

הערות והארות, נקודות הפצה וכד'

ניתן ליצור קשר

בביל: 054-853-7200

או במייל: gmail.com@26karov

ההרשמה לקבלת הגליון במייל בכתובת

k6646201@gmail.com

קו כיסופים

שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים

02-664-6201

ניתן להאזין לשיעורים
גם במערכת 'קול הלשון'

073-371-8329

זמני השיעורים הקבועים

של המשפיע הרה"ח ר' דוד

גבירצמן שליט"א:

מידי יום

תורה ד' תנינא

בית הכנסת 'נעימות הנחל'

רח' עובדיה הנביא רמת בית שמש ג' 2

בין מנחה למעריב

מנחה 16:20 דק' לפני השקיעה

ימי רביעי

ללכת עם תורה - תורה י' (בשעה 20:30)

החצר האחורית (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמיידמן 22 הר השלום בני ברק

מוצ"ש

סעודת מלוה מלכה

הסודות והרמזים שמאחורי המעשיות

בית הכנסת 'אנשי הצדיק'

רח' אבא שאול חפציבה בית שמש

נט"י בשעה 22:00

שינויים בזמני ומיקום השיעורים

מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

הרי זה לא יכול להיות שאני מרוצה
ממך...

היכן העוקץ? איפה השורה שתכווץ
לך את הלב?

זהו שאין. פשוט אין.

השנה החלטתי לכתוב לך מכתב
אמיתי.

מה??? אתה מפלבל בעיניך
בתדהמה.

מכתב אמיתי???

וכי המכתבים ששלחתי לך עד היום
לא היו אמיתיים?

אוי שרוליק, בוודאי שהם היו
אמיתיים.

אצלי אין שקר.

הגערות, התביעות, הדרישות - כולן
היו אמת לאמיתה.

בדיוק כמו המכתב שאתה קורא
עכשיו?

איך זה יכול להיות? - אתה שואל.

האם אבא מרוצה ממני או לא?

האם אני גורם לו אושר או
כעס?

זה נשגב מבינתך שרוליק, וטוב
שכך.

אתה לא יכול להכיל שתי אמיתות
סותרות.

אבל תאמין לי שזה אמיתי.

אני מרוצה ממך לגמרי. מאושר
בקשר שלנו. שמח בכל המציאות
שלך כולה.

בלי אבל,

בלי אם,

בלי כאשר.

שרוליק שלי, מה דעתך לנסות
בתקופה הקרובה להתחבר לתדר
הזה?

תמיד כשאתה פונה אליי, אתה
מדבר בעיקר על האכזבות שלך
מעצמך. על כך שאתה לא בסדר.
על כך שאתה לא מתנהג כפי שאני
מצפה ממך.

אתה מלא בהתנצלויות
והצטדקויות.

מה דעתך לנסות פעם אחת ולדבר
איתי על כמה שאתה טוב?

לספר לי על כמה שאתה מצליח
לגרום לי נחת רוח?

בלי אבל,

בלי אם,

בלי כאשר.

אתה בטח דואג, שרוליק, שמא
תשכח את חובותיך, ותתמלא
בשביעות רצון עצמית.

אל תדאג, אני מכיר אותך יותר
ממה שאתה מכיר את עצמך.

אני יודע שאתה מלא בייסורי מצפון
ואשמה.

בשנים האחרונות הבעיה שלך היא
הפוכה: אתה שוכח את מעלותיך,
הרבה לפני שאתה שוכח את
חסרונותיך.

מה דעתך, להקדיש כמה רגעים
ביום, בשביל לבטא בפניי רק את
הטוב המושלם שלך.

רק את החן והיופי שלך.

רק את ההצלחות וההתקדמויות.

רק אותם.

הרי זה אמיתי, שרוליק, אמיתי הכי
שיכול להיות.

אתה ילד טוב. ואני אוהב אותך
תמיד.

בלי אבל,

בלי אם,

בלי כאשר.

אוויר פסגות

האם האתגר שלנו זה ההצלחה או הכישלון? שניהם באותה מידה. הצלחה שגויה גוררת כישלון

הרצוא. ובעזרת ה' בפרק הבא נתמקד בתנועה ההפוכה, תנועת הירידה.

הסתנוורות

אצל רבים מהקוראים בוודאי מרפרפת עכשיו מחשבה בראש: "הלוואי והבעיה שלי תהיה רגעי הצלחה. הבעיה האמיתית שלי היא זמני הירידה". אבל זה ממש לא מדויק.

כמעט כל בעיה של ירידה, באה בעקבות ניהול שגוי של זמני העלייה וההצלחה!

אדם שנופל לעצבות וייאוש כשלא הולך לו, זה במידה רבה בעקבות ניהול לא נכון של הזמנים בהם כן הלך לו.

אם הוא לא חווה נכון את זמני ההצלחה, ולא חי בהם עם התודעה הנכונה, כבר שם הוא כרה לעצמו את הבור של הירידה.

וכולנו חווים רגעים של הצלחה. לכולנו יש זמנים בהם אנו מרגישים שאנו בסדר. וזה נפלא. אבל עלינו לדעת מה התפיסה והתודעה הנכונה שעלינו לסגל, כדי שהיא תתמוך בנו בהמשך גם בשעת הירידה.

פרק הקודם דיברנו בכלליות על סודם הפנימי של כוונות חודש אלול - "הנותן בים דרך".

הסוד הזה קשור לשתי תנועות הנפש התמידיות שכולנו חווים במהלך דרך חיינו: רצוא ושוב. תנועה של עלייה והצלחה, מול תנועה של ירידה וכישלון.

החיים שלנו נדים כמו גלי הים, לפעמים למעלה ופעמים למטה. אך התכלית שלנו היא 'לתת בים דרך'. לצלוח במיומנות את משברי הים במסע אל התכלית.

התחלנו לדבר על התודעה הנכונה שמתאימה לכל תנועה, וכפי שקורא להן רבינו מוהר"ן: בקיאות ברצוא ובקיאות בשוב.

את שתי התודעות הללו ביטא דוד המלך ע"ה בדבריו: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך". והן רמוזות בשמו של חודש אלול - אני לדודי ודודי לי.

בפרק זה נאריך יותר ונתמקד באופן ההתנהלות הנכון בתנועת העלייה. בתנועת

באופן כללי, יש שתי סכנות עיקריות בזמנים
או בתחומים של הצלחה והתקדמות.

בעיה מספר אחת היא הסתנוורות, ובעיה
שניה שנגזרת ממנה, היא גאווה וזלזול.

מה זו הסתנוורות?

אדם מסתנוור מההישגים שלו, ובטוח שהוא
כבר הגיע ליעד. וזה גורם לו לאבד את אחד
המנועים הקריטיים ביותר לכל מסע שהוא,
וזה נקרא: אופק. מטרה.

זה סוג של ייאוש שונה מהרגיל. לא ייאוש
של חוסר הצלחה, אלא ייאוש של מחסור
במטרות ויעדים. חוסר מוטיבציה.

הרבה אנשים שהלך להם בקלות בכל מיני
תחומים, הגיעו לרווייה, בשעה שהם עדיין לא
התחילו, ויש להם עוד הרבה במה להשתפר
ולהתקדם וגם ליהנות.

קרוב רחוק

הדברים אמורים קודם כל ביחס לקשר בינינו
לבין השם יתברך, ובינינו לבין תכלית חיינו.

כשאנו מצליחים לעמוד בכמה אתגרים,
אנחנו חווים אשליה של הגעה אל המטרה.
הנה, הגעתי.

ומה הבעיה בזה?

דבר ראשון, זו טעות. כי המטרה היא אף
פעם לא נקודה מסוימת שצריך להגיע אליה.

המטרה האמיתית היא מסע החיים בעצמו.
החיפוש. הגעגוע.

כמובן שבמהלך המסע מגיעים לכל מיני
הישגים, אבל המסע ממשיך לעולם.

מלבד זאת, בשביל לחיות נכון בעולם מוכרח
האדם אופק בלתי מושג. הוא צריך תמיד
מרחק מסוים שיאפשר לו להכיר את המקום
שלו, ולחיות בתפיסה של נברא. מוגבל. בן-
אנוש.

מה גם, שכשאדם מרגיש שהוא כבר יודע
וכבר הגיע, הוא מאבד את המרחק בינו לבין
הבורא, וממילא הוא הכי רחוק מהבורא.

כי הרי המושגים קרוב או רחוק אינם
רלוונטיים ביחס לבורא, שהוא אין סוף.
מה כן? מי שנותן מקום, הנוכחות של השם
קרובה אליו. ומי שאינו מאפשר, רחוק.

נוכחות אלוקית מורגשת תמיד במקביל
לגעגוע ותשוקה. אי אפשר לחוש רק קרבה
בלי רצון להתקרב עוד. אין כזו מציאות.

להכיר בחסרון

הזכרנו כבר את דברי דוד המלך: "אם אסק
שמים, שם אתה" - כשאני בתנועה של עלייה
לשמיים, התקדמות והצלחה, אני מכניס
לעצמי את התודעה ש'שם אתה'. באופק.
עדיין לא השגתי.

בעצם זו תודעה טבעית של אדם שנמצא
למטה, בירידה. הוא מרגיש שהקב"ה אי-שם

! התוועדות

חוזה חברתי

בעיה נוספת שמופיעה בד בבד עם הצלחה והתקדמות, היא גאווה וזלזול באחרים. והאחרים האלו הם לפעמים אתה עצמך מחר מוחרתיים, או היום בצהריים.

הדבר הזה מפליא כל פעם מחדש, וכל אחד יכול לזהות את זה בעצמו. לדוגמה, אדם שהצליח לקום פעם אחת מוקדם בבוקר, ובחזור מהתפילה הוא פוגש אנשים שרק כעת הולכים למקווה, אם הוא לא אדם נקי במיוחד, כמעט תמיד עוברת לו בראש הרגשת חשיבות עצמית קטנטנה ושמץ זלזול.

וזה מדהים. כי אתמול וגם מחר אתה עצמך קם מאוחר. ולמרות זאת הצלחה חד-פעמית גורמת לנו לזלזול באחרים.

ואם כך זה בהצלחה רגעית, תארו לעצמכם כיצד מרגיש אדם שבמשך תקופה הצליח והתקדם. הוא עלול להגיע לניתוק מסוים מהחברה, ותחושת בדידות.

זה יכול לבוא לידי ביטוי בזה שהוא לא מספיק מתעניין באחרים. לא מספיק רגיש לתחושותיהם.

הוא מפר את החוזה עם החברה. והבדידות הזאת נוקמת בו.

כי הקב"ה ברא אותנו כיצורים חברתיים, כי אנחנו זקוקים לחברה. זה מאזן אותנו. מצד אחד מחזק בשעת ירידה, ומצד שני מחבר למציאות ומדרבן להתקדמות בשעת עלייה.

למעלה. אבל דוד המלך מלמד אותנו להדהד את האמירה הזו דווקא בזמן עליה.

כי למרות שהשם יתברך בוודאי נמצא תמיד בכל מקום, עם זאת, בזמן הצלחה אנו עלולים לטעות שכבר הגענו אליו, ולאבד את היכולת להתקרב באמת.

התקווה שלנו כרוכה בהבנה שעדיין לא התחלנו. אנו לא יודעים עדיין כלום - שם אתה.

והעיקרון הזה נכון, לא רק בקשר בין אדם לבורא, אלא בחיים בכלל.

כשמשוהו הולך ומצליח ברוך השם, ואתה מרגיש טוב עם זה, זה בסדר גמור, אבל צריך להכניס לתוך החוויה הזאת, הבנה שתשמור שהחוויה הזו לא תהפוך לסנוור עצמי - ההבנה שיש לי עוד במה להשתפר ולהתקדם.

בוודאי שלא צריך לחשוב כל היום מה לא בסדר, אבל צריך לאזן. להכיר בהצלחות אך גם בחסרונות.

ואדרבה, הרגשת ההצלחה נצרכת דווקא עבור אותן נקודות בהם אנו חווים חוסר הצלחה. עבור אותם תחומים שאנו מפחדים להיכנס אליהם מחשש שנגלה כמה אנו לא בסדר.

כעת, אחרי שחווינו הצלחה, נוכל לגשת בלי חשש ולטפל במקומות הטעונים שיפור. זה לא ישבור אותנו.

אם נתנתק מאחרים בשעת עלייה, מה יחזק אותנו כשנצטרך אותם?

לכן חשוב מאוד, בתקופה של הצלחה להיות קשוב לסביבה. מצד אחד לא לשפוט או להתנשא, ומצד שני ללמוד מאחרים על עוד מדרגה ועוד שלב שניתן להעפיל אליו.

צעד קטן

בעיה נוספת שעלולה להתפתח בתקופה של רצוא, היא חוסר עניין ושעמום.

כשאדם נמצא ב'גדלות', הוא עלול לאבד עניין בצעדים פעוטים או מעשים קטנים ופשוטים. זה נראה לו לא מספיק חשוב. הוא הרי כבר טעם את טעמה של ההצלחה הגדולה.

אבל בעולם הזה רוב הזמן הוא השגרה. והשגרה היא לא תמיד נוצצת ומיוחדת. היא מורכבת מהמון מעשים רגילים ועבודות קטנות.

אדם שמתלהב רק מיעדים גדולים וחשובים, מפספס אין ספור רגעים רגילים שמסוגלים למלא אותו בחיות, אם רק יכיר בערכם.

ראש השנה בניחא

יש מקום כזה

מתחם כיסופים
ר"ה התשפ"ו

מקום אחד שדואג לך
לגוף ולנשמה
מהבוקר ועד הלילה

! התוועדות

שימור הצלחה

אתגר נוסף שעלינו להתמודד איתו בזמני הצלחה, זה הלחץ והחרדה איך לשמר את ההצלחה וההתקדמות לאורך זמן.

הרבה פעמים תוך כדי שאנו עושים משהו טוב, מתפללים בכוונה למשל, אנו שואלים את עצמנו: האם אני אתפלל את התפילה הבאה גם כן בכוונה? מי אמר שמחר זה גם יצליח?

וזה טעות חמורה. עצם העיסוק עם מחר זה ניסיון להשתלט על המציאות ולשכוח מי פה הבורא.

הקב"ה נתן לי במתנה את היום הזה. לא אני המצאתי את ההצלחה שלי. אז אני אסיר תודה להשם, ואני משתדל להפיק מהיום הזה את המיטב.

אבל כבר עכשיו, תוך כדי ההצלחה אני מחדיר לעצמי לראש, שגם אם אני אוהב את ההצלחה, אני אקבל באהבה והכנעה גם סגנון של יום אחר.

כבר עכשיו אני שותל לעצמי מסר בתוך המוח, שישמש אותי בעתיד ביום אחר, שלא יקרה שום אסון אם היום שלי ייראה אחרת.

שגם אז, בתנאי שטח פחות טובים ומוצלחים מהיום, אני אעבוד אותו עם אותו חשק ומרץ.

כי החיים מורכבים מעליות וירידות. אין רצף אחד של עלייה. וניתן להפיק את אותה

אדם צריך לשנן לעצמו גם בשעה של הצלחה, שכל רגע וכל פעולה קטנה יש בהם כל כך הרבה טוב.

לתובנה הזו הוא יודקק מאוד ברגעים של נפילה ושבר. אם הוא לא יידע לשאוב חיות מפעולות פשוטות, מה יחזיק אותו אז?

החיים מורכבים בסופו של דבר מרגעים קטנים ורגילים, וזה מה שמספק אותנו באמת. כי יש לנו מערכת עיכול מוגבלת, גם פיזית וגם רוחנית, ומה שממלא אותה אלו דווקא הצעדים הקטנים שלנו.

והדברים אמורים בעיקר בהקשר הרוחני, ובפרט כעת בתקופת אלול והימים הנוראים.

מרוב שאנחנו מספרים לעצמנו על הצעדים הגרנדיוזיים שהקב"ה מצפה מאתנו לעשות, אנחנו לא עושים כלום.

כי אם השאיפה שלנו היא לשנות את כל החיים שלנו מקצה אל הקצה, מה זה כבר לעשות צעד קטן של התחזקות בתפילה או בשמירת עיניים? זה נראה פשוט מידי. יומיומי. לא מרשים.

אבל הטעות שלנו היא שלא צריך להרשים את השם יתברך, וגם אין אפשרות כזו.

צריך לעבוד אותו. למלא אותו בנחת רוח. לשמח אותו עם כל מה שיש לנו. צעד גדול כמו צעד קטן.

הריכוז היא כשהוא יהיה ממוקד באופק, ולא יביט כל רגע לעבר הרגליים לראות איך הן עומדות על החבל.

וכך גם כל אדם שעושה אומנות פומבית מול אנשים, אם הוא יחשוב על איך זה נראה, הוא יצא מהריכוז וייכשל. בין אם זה רקדן, נגן או לוליין - כל אדם.

וברוחניות ועבודת הנפש זה אותו דבר.

כשאדם מתחיל לחשוב על איך נראה מה שאני עושה, הוא מאבד שיווי משקל ונופל.

תסתכל על האופק. תביט קדימה. תמשיך ללכת. אל תחשוב יותר מידי על עצמך. רק כך לא תיפול.

תתמקד ביעד, ותמשיך ללכת. זה מה שישמור אותך על החבל.

הצלחת במשהו? מצוין. אל תעשה מזה סיפור. תגיד תודה להשם ותמשיך הלאה. אל תדוש בזה יותר מידי.

עוד יגיעו זמנים שתזדקק לזיכרון הקסום הזה. בשעת של נפילה כשתרגיש שאתה לא שווה כלום, תיזכר ברגעים של ההצלחה ותשאב מהם חיזוק.

כרגע תמשיך הלאה. יש לך עוד לאן להתקדם.

תוצאה מיום פחות מוצלח, בדיוק כמו מיום של אוויר פסגות.

הקב"ה ברא את העולם כביכול בשתי ידיים, ימין ושמאל. וגם אנחנו פועלים בעולם בשתי ידיים.

יד ימין מבטאת את היד המצליחה והמתקדמת, ויד שמאל היא היד האיטית יותר, שחווה את הכישלונות והקשיים.

בכל יד יש 14 פרקים (ולכן היא נקראת י"ד) ובשתייהן יחד יש 28 פרקים. ובמקביל לזה, מובא בקהלת שיש 28 עיתים וזמנים, עת לאהוב ועת לשנוא וכו', 14 עיתים לטובה ו-14 עיתים לרעה.

החיים מורכבים משני הקצוות. אי אפשר לחיות רק בקצה אחד. וכל קצה מזין את הקצה השני שכנגדו. רק כך אפשר לחיות חיים צלולים וברורים.

על חבל דק

לסיכום, דיברנו על התנהלות נכונה בזמן של עליה והצלחה, מכמה זוויות והיבטים.

אך עיקר העיקרים הוא, לכוון את המבט לעבר האופק, להכיר בכך שהסיפור שלנו זו הדרך. יש לנו עוד דרך לפנינו.

משל למה הדבר דומה? לאקרובט המהלך על חבל דק. התקווה שלו לא לאבד את

\\ ענייני דיומא

הבריאה שקדמה לבריאה

מהותו הפנימית של חודש אלול על פי הקדמות האריז"ל

מנת שיתקלקל, מה מקום יש לה לתשובה
בטרם נולדה אפשרות החטא?

התשובה הפשטנית מנמקת, שהתשובה הוכנה
מראש כהקדמת רפואה למכה. אולם על פי
פנימיות ההסבר מעמיק יותר:

כל הבריאה עשויה שלבים שלבים. התשובה
היא שלב קדום לבריאה, והחטא יתכן רק
בשלב מאוחר יותר.

לאחר החטא, את הסיכוי לתקן מעניק השלב
הקודם, שכאשר שבים אליו אפשר לתקן
ולרפא גם דברים שנראים מוחלטים.

חודש אלול ממוקם כביכול בשלב שקדם
לעולם, והוא מכיל את כל אותן התרחשויות
שקדמו לבריאת העולם והאדם בראשית
השנה.

עולם התווה ועולם התיקון

אחד הלימודים החשובים שמלמדת אותנו
קבלת האר"י הוא, שההתרחשויות העולמיות
שקדמו לעולם, קשורות למתחולל אצל כל
אדם ומשתקפות מתוכו; בניסיונות הפוקדים
אותו, בנפילותיו ובאופן תיקונו.

ת קופת ארבעים הימים שבין ראש
חודש אלול עד יום הכיפורים,
מחזירה אותנו לבריאת העולם
ולמאורעות שקדמו לבריאה.

אירועים אלו שהיו כרוכים בחורבן קלקול
ותיקון, יצקו את העולם אל צורתו הנוכחית,
וקבעו את כל עיסוקינו הרוחניים - בירור
ותיקון.

עבודת התשובה שנקבעה בעיקר לתקופה זו,
משקפת זאת באופן המודגש ביותר.

ענייני התשובה ומנהגיה מופיעים אצלנו
החל מראש חודש אלול, כאשר בני עדות
המזרח מתחילים באמירת סליחות ובני אשכנז
תוקעים בשופר. מיום ראשון בשבוע הקודם
לראש השנה מונהגת אמירת הסליחות גם
בעדות אשכנז.

הבנת עבודת התשובה וכוונותיה, מכוונת
אותנו להתחזקת אחר שורשי החטא ותיקונו.

באורח מפליא, התשובה קדמה לעולם, אבל
החטא קיים רק לאחר הבריאה.

לכאורה, אם העולם נברא מלכתחילה לא על

בריאית עולמנו הגשמי הושלמה ביום א' בתשרי שחל ביום השישי לששת ימי המעשה, אך היה זה השלב האחרון במסכת בריאה ארוכה, במהלכה השתלשלו ונבראו בזה אחר זה עולמות רוחניים עד העולם הגשמי שנברא אחרון לכולם.

תהליך בריאה זה נעשה בצורת השתלשלות, כאשר כל עולם נברא בעקבות קודמו שנחשב רוחני ונעלה ממנו, והוא בתורו מאפשר את השתלשלותו של עולם נמוך יותר שימוקם תחתיו, וכן הלאה מעולם לעולם.

השלב הקרוב יותר אלינו ונוגע לקיומנו, הוא בריאתו של 'עולם הנקודים'. זהו העולם שבגלגולו הבא ייקרא 'עולם האצילות', אך האצלתו הראשונה הסתיימה בשבירת הכלים ובחורבן, ועל שום כך הוא קרוי גם 'עולם התהו'.

במהלך בריאתו של העולם הזה, יצאו האורות כדי להיכנס בכליהם, הכלים שלא התאימו לאור נשברו, ושבריהם התפזרו במקום בו עתידים להיבראות עולמות בריאה יצירה ועשייה, ואילו האורות נותרו ללא כלים או לבוש בשטחו של עולם האצילות.

מאורע זה החל ביום י"ז באלול ונמשך עד כ"ד אלול.

וכאן המקום לציין את המובן: במציאות הרוחנית אין למימד הזמן משמעות, הזמן עצמו נברא ומקבל משמעות רק בשלבים נמוכים הרבה יותר, בעולם החומרי בו שולטים חמה ולבנה.

ובכל זאת, למדידת הזמן המקובלת אצלנו ישנה מקבילה רוחנית הנקראת 'בחינות'. כאמור, הבריאה היא סדר השתלשלות של שלב אחר שלב, כל שלב נמדד כפרק זמן. ההשתלשלות הרוחנית נמדדת כזמן רוחני.

ונחזור לעניינינו. שמונה ימים חולפים בין י"ז לכ"ד באלול ובמהלכם אירעה שבירת הכלים, שהיא הביטוי הראשוני ביותר של החטא. האורות כביכול 'מחטיאים' את הכלים ונגרם קלקול.

החטא הזה 'יזום' מלמעלה, ברצון ה', ושם במקום הזה מוכנה עבורנו מראש הגישה אל התשובה.

הקדוש ברוך הוא עתיד לבקש 'הביאו עלי כפרה', כפי שדרשו חז"ל בטעמו של קרבן ראש חודש, והכוונה היא שאת יכולת הקלקול ברא ה' יחד עם יצר הרע ששורש קיומו מתחיל בשבירת הכלים. שבירה שהולידה את כל הדינים ואפשרה כביכול את התהוותם של חיצוניים וקליפות.

השבירה הסתיימה באותה שנת קודם-בריאה, ביום שישי כ"ד באלול. ולמחרת בכ"ה לחודש שחל בשבת, זורח בעולם אורו של עולם התיקון ומתחיל לקרום עור וגידים.

גם כאן נמשכת האצלתו של עולם התיקון שבוע ימים המקביל בזמן לשבוע של ששת ימי המעשה.

התורה הקדושה מתארת את השתלשלות הספירות של עולם התיקון בביטוי: 'ויהי ערב

ענייני דיומא

מהמקור והכניסה לתוך הכלים. ולכן כדי לתקן יש לשוב אל המקור והסיבה.

המוח הוא המקור והעיילה, ושם הדברים כביכול עדיין קודם קלקולם. זהו המקום שהאב מחזיק את בנו ברשותו, רוצה בו, וטרם התאכזב מהתנהגותו.

כדי לזכות בכפרה עלינו לשוב אל המקום ההוא ששם שולט הרצון, כי שם עלה ברצונו הפשוט לברוא את העולם, ומשם ניתן להמשיך סליחה ומחילה.

מאורע נוסף שמשקף את אותן התרחשויות הוא שבירת הלוחות. גם כאן יש שבירה שבאה לאחר היציאה והירידה מהשמיים.

כאשר רואה משה רבינו את העגל והמחולות, הוא משליך את הלוחות מידיו. האותיות פורחות באוויר דוגמת האורות שפרחו באוויר, ואילו הלוחות עצמם המזוהים עם הכלים, מכבידים, נופלים ונשברים.

כדי לתקן עולה משה רבינו למרום, כמו הכלים שעולים ונכללים בעולם הבינה.

במרום משה מעורר את הרצון הקדום, ומשם ממשיך סליחה ומחילה.

וארבעים ימי הסליחה של חודש אלול ועשרת ימי תשובה, הם תקופת שהותו של משה רבינו בשמיים לקבלת הלוחות השניים.

ויהי בוקר'. בעולם התיקון החושך מקדים לאור. המציאות המקדימה חרובה ודורשת תיקון, אבל הסיכום והמסקנה הם 'ויהי אור'.

חודש שקדם לעולם

חודש אלול נמצא אם כן בנקודה שקדמה לעולם, לפני שהחלו הקלקולים, לפיכך כולו הוקדש לתשובה.

על התשובה נאמר שקדמה לעולם, והדבר הנוסף שקדם לעולם היא מחשבתו של יוצר בראשית ורצונו לברוא את העולם.

הרצון קדם לבריאה, ובתחום הרצון הזה גם נבראה ונוצרה התשובה.

במקום ובשלב הזה הבריאה נכללת עדיין בפנימיותו של יוצר בראשית, דוגמת הבן שקודם יצירתו נמצא במוח האב. לפיכך 'אלול' ראשי תיבות: אני לדודי ודודי לי - זה המקום הקדמון הזה שאני ודודי שנינו לבדנו, ללא קלקולים והפרעות.

התשובה מקבילה לאופן בו תוקן עולם התוהו לאחר שבירת הכלים.

האריז"ל מלמד שבשלב ראשון האורות שנתרו ללא כסות ולבוש נאספו אל הבינה שקלטת אותם לתוכה בסוד העיבור, לאחר מכן הוכנסו לעיבור גם שברי הכלים עד לאיחויים והתחברותם המלאה עם האורות.

בלי להיכנס לעומקם של דברים, רק נאמר שכל החטאים והפגמים מתרחשים ביציאה

אומן ראש השנה

הפעם בניחא

עם המשפיע הרב דוד גבירצמן שליט"א

הלב כוסף לרבינו, אבל נזכר בבלגן:
להתרוצץ, לחפש איפה לאכול, למצוא מקווה פנוי,
לדאוג לילדים - וכל זה כשאתה רק רוצה להתכוון
ליום הכי חשוב בשנה.

הפעם זה יכול להיות אחרת.

דמיין את עצמך מגיע לאומן - נושם עמוק, מרגיש שקט,
יודע שהכול כבר מחכה לך. המתחם שלנו נבנה כדי לתת
מענה לכל אתגרי ראש השנה, גשמיים ורוחניים,
כדי שתוכל להתמקד באמת: תפילה, התעלות וחיבור.

מה מחכה לך במתחם כיסופים:

שיעורים מעצימים
עם הרב דוד גבירצמן שליט"א
להכנה, התכוונות וחיבור

מקווה נקי ומרווח
בכל שעות היום
בלי תורים

תפילות מרוממות
בנוסח ברסלב באווירה
חמה ומשפחתית

מיקום חלומי - על שפת הנהר
קרוב לציון ורחוק מהרעש

מרחב מתאים לילדים
שמור עם חצר מרווחת

ארוחות חמות ומסודרות
בלי לרדוף ולחפש

כאן אפשר להניח את כל הדאגות ולצלול לראש השנה בשקט ובשמחה
מספר המקומות מוגבל - מי שסוגר עכשיו, מבטיח לעצמו אומן... בניחא

כיסופים
פשוט לחיות עם השם



לפרטים והרשמה
055-6697758 דוד קליגמן